

Kaipaan Aku-Ankka –aikaa

13.10.2008 11.19 | Kaj Granlund | Yleinen

Muki kuoli samalla hetkellä, kun se hajosi tuhansiin pieniin murusiin, jotka levisivät pitkin keittiön lattiaa. Muki oli minulle rakas. Muistan kun ostin sen erään lentokentän myymälästä tuhlatakseni viimeiset vieraan maan kolikot ennen lähtöä kotimaahan. Sen jälkeen olimme taistelleet monta kuumaa palaveria työhuoneessani vuosikymmenten ajan ja tajusin, kuinka kuoleman ymmärtäminen vaati rakkautta.

Pohdin elämää ja muistelin lapsuuden aikaisia lelujani. Niitä ostettuja oli kaikkiaan alle 10 ja vielä vanhana miehenä muistan jokaisen kuoleman ja siihen liittyvän surun. Kiintymys tuli sekä niiden ainutlaatuisuudesta että siitä panoksesta jolla ne oli hankittu. Lelulla oli työssä mitattu arvo kuten monta kärryllistä polttopuita tai hyvä koulutodistus.

Ensimmäinen aseeni oli Diana –merkkinen ilmakivääri, johon veljeni kanssa säästimme kaikki rahamme usean vuoden ajan. Ei riittänyt, että rahat lopulta löytyivät, vaan sodat käynyt isäni asetti ehdoksi, että yhtään ihmistä ei saa osoittaa edes leikkiaseella vuoden ajan ennen aseiden hankkimista ja senkin testin kestimme. En osoita ketään vielääkään.

Olemmeko kohta tilanteessa, jossa elämä ja rakkaus ovat kondominhintaisia kertakäyttöhyödykkeitä ja kuolema löytyy joulualemmusmyynnistä niin todellisessa kuin fiktiivisessä maailmassa. Henkinen tai fyysinen tappaminen on osa sitä henkiinjäämistä, johon ihmisen pitää valmentautua. Se alkaa pikku kakkosesta ja päättyy ase kädessä koulun käytävälle. Se on gigan kokoinen kokemus, joka joystikin painalluksesta on ohi nanosekunnissa. Megaherzit lasketaan ohi kiitävänä luoteina ja häviö on se joka saa luodin päähänsä.

Game over sanotaan kaatuneille ja lähdetään kotiin.
